

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1144

16.02.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 10

Lovens mann og lovløs

Noen ganger ønsket en tidligere (?) fiende min hjelp i en sak som involverte en tidligere (?) venn. Situasjonen var ofte både bisarr og forvirrende. Som i det gamle vesten, der grensen mellom *lovlydig* og *lovløs* noen ganger var uklar.

Noen ganger fikk drapsmenn kortere fengselsstraffer enn ikke-voldelige aktivister. Denne urettferdigheten bidro til radikalisering. Noen aktivister tenkte: *Hvis jeg først skal sone, kan jeg like gjerne begå forbrytelsen også!*

Resultatet var enkeltstående voldshandlinger.

Takket være mitt omfattende kontaktnett var det ofte ikke vanskelig å etablere i det minste en indirekte "link" til meg. Dessuten fikk litteraturen vår stor utbredelse i dissidentkretser. Den ble ofte funnet under ransakinger eller til og med på "åsteder".

Noen ganger kjente jeg "terrormistenkte" fra mange år tilbake. Den gang de fortsatt var en del av den *ikke-voldelige* motstandsbevegelsen. Selvfølgelig var det aldri noen innblanding eller innblanding.

Den eneste psykologisk halvveis effektive måten å motvirke denne trenden på var å fortelle dem det: *Vi er enige i at de skitne hundene FORTJENER å bli kokt i olje og strandet på en øde øy sammen med svigermor. Men vi vil ikke spille dem i hendene. Oppretthold disiplinen!*

Immunitet mot arrestasjon

Ironisk nok hadde noen av regjeringene som ba meg om hjelp, på et eller annet tidspunkt aktivt bekjempet min undergrunnsaktivitet. Jeg risikerte fortsatt å bli arrestert ved grensen. Derfor måtte jeg få offisiell *immunitet mot arrestasjon!* Det gjorde de mer enn én gang. Nærmere bestemt i 1979 i Bückeburg og i 1992 i Stuttgart.

Den 9. mars 1992 vitnet jeg i den lengste nasjonalsosialistiske rettssaken i tysk etterkrigshistorie i Stuttgart etter å ha fått midlertidig amnesti. Sikkerheten var ikke særlig god. Jeg ble angrepet og fikk tåregass i ansiktet. Det sved litt. Men smaken var ikke fullt så ille som min egen matlaging.

Min nære kamerat Christian Malcoci pekte ut navnene på tre av advokatene: *Sieg, Heil og Führer!*

Ved en annen anledning (Frankfurt 1989) ble jeg informert om at jeg hadde fått immunitet for noen ting, men fikk uttrykkelig beskjed om at denne immuniteten ikke gjaldt for andre. I praksis fikk jeg beskjed om at *Vi lover å IKKE skyte deg med pistolen vi holder i HØYRE hånd. Men vi informerer deg herved om at vi IKKE lover å ikke skyte deg med pistolen vi holder i VENSTRE hånd!*

Jeg syntes dette var veldig morsomt.

Til tross for at jeg var takknemlig for at de ga meg en god latter, var dette en av de få gangene jeg takket nei til tilbudet.

FBI og J. Edgar Hoovers seksuelle perversjoner

Telefonforbindelsen vår er elendig. Det er irriterende.

Jeg klager til kollegaen min i den andre enden av linjen: *Jeg har ikke noe imot at FBI avlytter linjene våre. Men jeg skulle ønske de ikke ødela forbindelsen!*

Han er helt enig: *Ja, i slike stunder har jeg lyst til å snakke om J. Edgar Hoovers seksuelle perversiteter!*

Klikk! Telefonen går død akkurat i dette øyeblikket.

Jeg ringer ham tilbake. Han kommer med en skarpsindig observasjon: *De likte visst ikke kommentaren min om Hoovers sexliv!*

Vi ler begge to!

En annen medarbeider sa at agentene en gang tydeligvis hadde misforstått hverandre. *Han* kunne høre *dem*, men *de* kunne ikke høre *ham*. De diskuterte hva som gikk galt, men fant ut hva som var galt og avbrøt samtalen.

Myndighetene i USA virket ganske likegyldige til aktiviteten vår. FBI besøkte oss fra tid til annen. Enten av prinsipielle grunner eller på forespørsel fra en utenlandsk regjering.

Dette satte oss i en vanskelig situasjon.

På den ene siden måtte vi anta at FBI ville gi informasjon videre til våre fiender. Vi ønsket ikke å avsløre noen viktige hemmeligheter.

Men på den annen side ønsket vi at FBI skulle få vite nok til å være sikre på at vi verken var kriminelle eller terrorister.

Jeg har hatt flere morsomme møter med FBI opp gjennom årene.

Den aller første gangen de dukket opp på døren min, var jeg stasjonert i en fremmed by. Jeg lot som om jeg ikke snakket engelsk. Dessverre snakket FBI-agenten flytende tysk. Dialogen var som en sketsj fra en komedie. Men vi holdt begge to maska. (Naboene hilste alltid på meg med et lattermildt smil etter det).

En annen gang ble jeg innkalt til personalkontoret på fabrikken der jeg jobbet. Personalsjefen hadde et bekymret uttrykk i ansiktet. Hun pekte på to menn og sa: *Disse herrene vil gjerne snakke med deg.* Jeg husker fortsatt etternavnet til agenten, for han kom på besøk noen ganger. Han besøkte også naboene mine. En av dem sa det til ham: *Ja, jeg kjenner ham. Han er en hyggelig fyr. Han rir barna våre på ryggen.*

Samtlige trykkerier i en mellomstor by nektet å gjøre jobben vår. To av dem fortalte at de hadde hatt besøk av FBI. Vi vurderte en kort stund å kjøpe vårt eget trykkeri og konkurrere med dem! (Det var bare ett trykkeri vi ikke hadde spurt. Han var en nabo, og vi ville ikke sette ham i en vanskelig situasjon).

I årenes løp hadde to banker i forskjellige delstater fortalt oss at de ikke lenger trengte å bestille utenlandsk valuta fra de store bankene i øst, fordi de fikk nok fra oss.

Gjennom årene har vi seriøst vurdert å kjøpe *to* forskjellige bankbygninger. En av dem var en imponerende treetasjes bygning på en hovedvei i en større amerikansk by. Vi hadde allerede mer enn nok penger til å dekke forskuddsbetalingen. Men behovet vårt var ikke stort nok til å rettfærdiggjøre kostnadene, så vi bestemte oss for å la være.

En av disse bankene ringte av og til først og sendte deretter en sjåfør åtte mil for å hente den hos oss når de trengte den i en hast.

Noen ganger tok jeg selv med meg utenlandsk valuta til den andre banken. Den unge damen i valutadisen og jeg ble venner i platonisk forstand.

En dag var hun helt strålende. Etter det siste besøket mitt hadde en person stor- met inn på kontoret hennes og skrekkslagen spurt om hun visste hvem han nettopp

hadde sett forlate kontoret hennes. Han hadde oppført seg som om han nettopp hadde sett Billy the Kid forlate banken med en stor veske med sedler som falt ut av den.

Tjue år (!) senere informerte banken oss skriftlig om at den stengte kontoen vår. Først mye senere fant jeg et spor. Jeg fikk en kopi av et Interpol-dokument der det sto at jeg var under etterforskning på grunn av mistanke om hvitvasking av penger og våpensmugling i delstaten Utah! (Merk: Jeg har aldri vært i Utah i hele mitt liv!).

Gretchen, som husket FBI fra 1930-tallet, bemerket: *Produserer de dem fra en støpeform? De så helt like ut som for femti år siden! Jeg så dem på femti meters avstand!*

George kommenterte det: *FBI sender gjerne nye agenter for å intervju oss som en del av opplæringen, fordi de vet at vi er ufarlige.*

En av de morsomste hendelsene var da tre agenter kom på døren min. Jeg ville ikke ha dem i huset, så vi gikk til en restaurant i nærheten.

En eldre herre som var til stede, var redd for at jeg aldri ville komme tilbake! Han hadde mistet slektninger til KGB på en lignende måte. Han ville ringe politiet.

Den yngste og mest uerfarne agenten var Howard. Han insisterte på at han hadde bevis for at jeg hadde mottatt 70 000 dollar fra terrorister! Han lovet å "stenge meg ned". Jeg svarte: *Hvis du har bevis, kan du bli med meg til banken. Si fra til bankdirektøren slik at han kan sette inn beløpet på kontoen min!*

Lyver FBI for sine egne agenter? Tror du virkelig på deres eget vås? Eller ansetter de dem fra en skuespillerskole i stedet for fra en juridisk skole, slik de påstår?

Men Howard innrømmet at huset og bilen min var beskjedne. Definitivt middelklasse.

Uansett, jeg publiserte en morsom beretning om denne hendelsen. Etterpå ringte Howard og takket meg for at jeg ikke hadde avslørt etternavnet hans!

En ny tilnærming på 1980-tallet

På 1980-tallet ble den "legale armen" den dominerende kraften i den nasjonalso-sialistiske bevegelsen i Tyskland. Vår "illegale arm", legemliggjort i NSDAP/AO, arbeidet side om side med den, parallelt, men adskilt. Jeg tilbød meg til og med å trykke en avis for den legale delen, men Michael Kühnen mente at den uansett ville bli forbudt. Dette forholdet kunne sammenlignes med to ulike forsvarsgrener i samme nasjon.

Michael Kühnen viet et helt kapittel til mitt arbeid i boken *Führertum zwischen*

Volksgemeinschaft und Elitedenken (Lederskap mellom folkefellesskap og elitetankegang).

Her er et utdrag:

Det egentlige forbildet for en nasjonalsosialistisk leder i den nye [etterkrigs] generasjonen er imidlertid Gerd Lauck, organisatorisk leder for NSDAPs forberedelses- og utenlandsorganisasjon! ...

Partikamerat Lauck skapte etterkrigstidens egentlige nasjonalsosialistiske kamporganisasjon. Oppbyggingen av organisasjonen startet praktisk talt på nullpunktet. Unge kamerater som i dag kommer til vår fortsatt lille, men funksjonelle og velfungerende bevegelse, vil neppe kunne forestille seg at det for ti år siden ikke fantes noe som helst. Ingen organisasjon, ikke noe propagandamateriale, ikke noe konsept, rett og slett ingenting: bortsett fra noen få fanatiske unge nasjonalsosialister som våget å nærme seg en tilsynelatende håpløs oppgave, nemlig gjenoppbyggingen av det nasjonalsosialistiske partiet og kampen for det fjerde riket.

Blant dem var Gerd Lauck, den egentlige lederpersonligheten: For en fantasi, viljestyrke og besluttomhet som krevdes for å ofre privatliv og yrke for en bevegelse som ikke engang eksisterte igjen, og som han selv skulle bygge opp fra ingenting i årevis med kamp! Han organiserte de første trykkerimulighetene, skapte med NS KAMPFRUF den første åpne nasjonalsosialistiske avisen i etterkrigstiden, han utviklet konseptet med en bevegelse som arbeidet i propagandaundergrunnen med cellestruktur, han fant økonomiske muligheter - og med ufattelig små ressurser kom kampen i gang og fant stadig flere tilhengere i Tyskland.

I denne prosessen motsto partikamerat Lauck konsekvent fristelsen til å utrope seg selv til ny leder eller å fremstille sin lille tropp som et nystiftet NSDAP - begge deler ville ha vært en karikatur av vår store fortid! I stedet så han det som sin oppgave å tjene det fremtidige partiet. Denne disiplinen, prioriteringen av partiet, selv om det ennå ikke eksisterte i det hele tatt, over forfengeligheten ved personlig lederskap, denne avståelsen fra rekruttering av personlige tilhengere, prinsippet om at leder og organisasjon må bevise seg i aktivistenes øyne, hvis tillit de må vinne før de kan kreve den andre veien - partikamerat Lauck etablerte alt dette i den voksende bevegelsen. Alt dette ble et forbilde for oss, etter at vi - utgått fra NSDAP/AO - skapte en juridisk gren av den nasjonalsosialistiske bevegelsen og dermed tok et avgjørende skritt fremover i kampen for partiets gjenopprettelse.

Men vi må aldri glemme hvem vi kan takke for at grunnlaget ble lagt for dette gjenoppbyggingsarbeidet og at prinsippene for et ekte nasjonalsosialistisk le-

derskap igjen ble kjent - det kan vi takke Gerd Lauck og hans NSDAP/AO for. Deres betydning for vårt arbeid kan rett og slett ikke overvurderes - uten partikamerat Laucks kamp på 1970-tallet hadde vårt første gjennombrudd på 1980-tallet vært utenkelig. Og selv om vårt fellesskap har dominert overskriftene i årevis og vokst til å bli den ledende kraften i den nasjonalsosialistiske bevegelsen, er vi likevel alltid bare den ene, legale delen av en enhetlig bevegelse, hvis andre, illegale del fortsatt er NSDAP/AO under ledelse av partikamerat Lauck. Denne delen av vår bevegelse har også gjort store fremskritt i de siste årene, har i dag betydelige tekniske og materielle muligheter og har - som tidligere - takket være sin beliggenhet i USA en uangripelig posisjon, som alltid vil utgjøre et sikkerhetsnett for oss...

Det han har utrettet i løpet av de første halvannet ti årene av sitt lederskap, og det han har utvist av ekte lederskap, gjør det berettiget å regne ham blant nasjonalsosialismens store lederskikkelser, som er et forbilde og en inspirasjon for oss alle.

* * * * *

Det var ikke lenger like stor etterspørsel etter mine tjenester. Takket være staben min klarte jeg å holde den nedskalerte virksomheten i gang selv på "deltid".

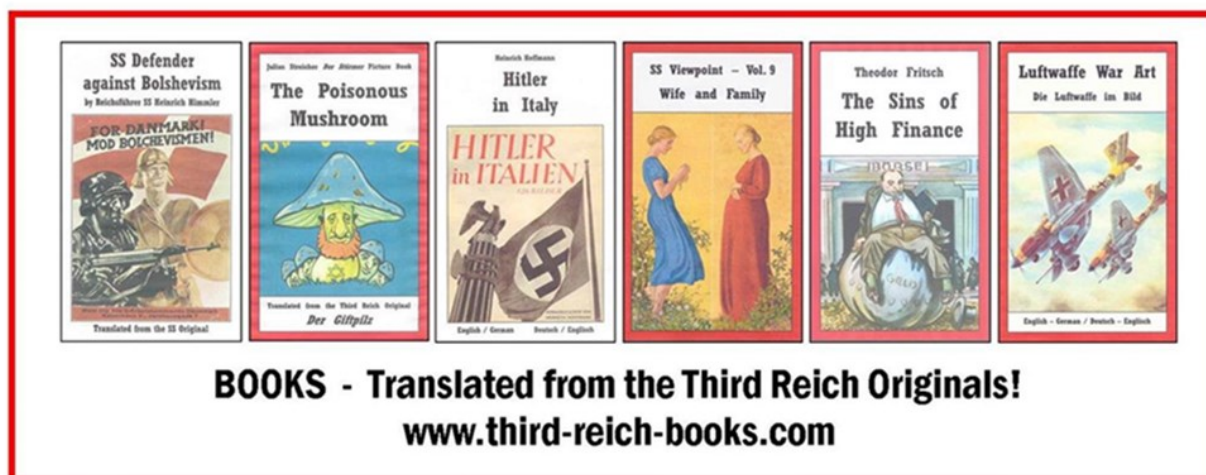
Jeg bestemte meg for å satse på en karriere i næringslivet. Da jeg fikk den høyeste poengsummen på testen i bedriftens historie, ble den selvopptatte millionæren så imponert at han ansatte meg på stedet. Han lærte meg opp personlig. Jeg ble hans *visepresident for markedsføring*. Denne opplæringen og erfaringen er grunnlaget for min forretningskunnskap.

Ironisk nok var denne konsernsjefen jøde! Vennene mine diskuterte om "han visste det" eller ikke. En gammel Bund-kamerat husket lignende situasjoner: *Etter krigen var det mange som var redde for å ansette oss Bund-folk. Men jødene ville. De visste at vi var gode arbeidere og ville tjene mye penger. Dessuten ville de slippe kritikk for å ansette oss.*

Senere, da jernteppet falt, forlot jeg forretningsverdenen. Jeg gikk så å si tilbake til "aktiv tjeneste".

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info